R 5480

ஜெபத்திலே ஊக்கமாயும் - அதன்பொருட்டு விழிப்பாயுமிருத்தல்

FERVENT IN PRAYER - WATCHING THEREUNTO

“எந்தச் சமயத்திலும் சகலவிதமான வேண்டுதலோடும் விண்ணப்பத்தோடும் ஆவியினாலே ஜெபம்பண்ணி, அதன்பொருட்டு மிகுந்த மனஉறுதியோடும் சகல பரிசுத்தவான்களுக்காகவும் பண்ணும் வேண்டுதலோடும் விழித்துக்கொண்டிருங்கள்” – எபேசியர்6:18.

ஜெபமானது ஓர் அற்புதமான சிலாக்கியமாகும். பிரபஞ்சத்தின் ஒப்புயர்வற்ற ஏகசக்கராதிபதியிடம் நமது விண்ணப்பங்களுடன் செல்ல அனுமதிக்கப்படுவதென்பது, மாபெரும் தயவாகும். ஆகவே நாம் மதித்துணருதலின் ஆழமான ஆவியோடும், மனத்தாழ்மையுடனும், பயபக்தியுடனும் அவரிடம் சேரவேண்டும். நம்முடைய ஊக்கமானது எவ்வளவுக்கதிகமாக இருக்கின்றதோ, அவ்வளவுக்கதிகமாக நம்முடைய ஜெபங்கள் ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்கதாயும், அவ்வளவுக்கதிகமாக நாம்அடையும் ஆசீர்வாதங்கள் ஏராளமாயுமிருக்கும்.

சம்பிரதாயமான ஜெபங்களே பெருமளவில் ஏறெடுக்கப்படுகின்றன. வேதாகமம் இதனை, “உதடுகளால் தேவனிடத்தில் சேருகிறார்கள், அவர்களுடைய இருதயமோ அவருக்குத் தூரமாய் விலகியிருக்கிறது” என கூறுகின்றது(ஏசாயா 29:13; மத்தேயு15:7–9). முறையற்ற விதத்தில் கர்த்தரை அணுகுவதைக் காட்டிலும் அணுகாதிருப்பதே நலம். உதடுகளால் வெறுமனே வார்த்தைகளை மாத்திரம் உச்சரிக்கும் மனிதன் ஜெபத்தை ஏறெடுப்பதில்லை. ஒரு கிறிஸ்தவன் ஜெபங்களை ஒப்பிக்கக்கூடாது, மாறாக ஜெபிக்க வேண்டும். நாம் விளங்கிக்கொள்ளாத மற்றும் நாம் சிந்திக்காத ஒரு வார்த்தையைக்கூட ஜெபத்தில் சொல்லிடலாமென நாம் நினைக்கலாகாது. சம்பிரதாயமான முறையில் ஜெபிப்பதன் வாயிலாகப் பலர் தங்களைத் தாங்களே காயப்படுத்திக்கொண்டிருக்கின்றனர்.

நீண்ட ஜெபமோ அல்லது குறுகிய ஜெபமோ, எதுவாயிருப்பினும், நாம் பிதாவினண்டை சேருகையில், இருதயத்தோடும், புரிதலோடும், சிந்தையோடும் ஆவியினாலே அவரண்டை நெருங்கிச் சேருவோமாக. வேண்டுகின்ற காரியத்தில் நம்முடைய முனைப்பான வாஞ்சையை அவர் காணும்படியாக, உண்மையான மற்றும் ஊக்கமான பக்தியுடனும், வேண்டுதலுடனும் அவரிடம் வருவோமாக. நம்முடைய கர்த்தர் சொன்னதுபோல, தம்மைத் தொழுதுகொள்ளுகிறவர்கள் ஆவியோடும் உண்மையோடும் தொழுதுகொள்வோராய் இருக்கும்படி பிதாவானவர் அப்படிப்பட்டோரைத் தேடுகின்றார். ஜெபத்தின் ஆவி இல்லாமல் நமது விண்ணப்பங்கள் விருதாவாயிருக்கும்.

பிதாவினுடைய நிபந்தனைகளை ஏற்றுக்கொண்டு, மாபெரும் பரிந்துபேசுபவரின் மூலமாக அவருக்கு புத்திரர்களென்ற உறவுக்குள் வந்தவர்களைத் தவிர, வேறெவரும் பிதாவிடம் ஜெபத்தை ஏறெடுக்க முடியாது. மற்றவர்களனைவரும் அந்நியர்களும் பரதேசிகளுமாயிருக்கிறார்கள். தொழுதுகொள்ளுதல் அல்லது ஸ்தோத்திரம் செலுத்துதலுக்கும் மற்றும் ஜெபம் செய்வதற்குமிடையே வேறுபாடு உள்ளது. யார் வேண்டுமானாலும் ஆராதனை செய்யலாம் – அதாவது வழிபடலாம், மரியாதை செலுத்தலாம். நன்றியையும் பாராட்டையும் தெரிவிக்கலாம். ஆனால் தேவனிடம் வேண்டுதல் செய்யும் சிலாக்கியம் கிறிஸ்துவுக்குள்ளாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டவர்களுக்கு மாத்திரமே உரியதாகும்.

ஜெபத்திற்கும் விண்ணப்பத்திற்கும் இடையேயும்கூட வித்தியாசமுள்ளது. ஜெபம் என்கிற பதமானது, எந்தவொரு பெரிய அல்லது சிறிய கோரிக்கைக்கும் பொருந்தும். அதேசமயம், விண்ணப்பம் என்கிற பதத்திற்கு அர்த்தம் –, ஒரு காரியத்தின்மீதான ஒரு விசேஷ வேதனையளிக்கும் வாஞ்சையாகும் – தீவிரமான ஏக்கத்துடன் கெஞ்சிக்கேட்பதாகும். ஆனால் அது சாதாரணமான ஜெபமாக இருந்தாலும் சரி அல்லது தீவிரமான ஜெபமாக – விண்ணப்பமாக இருந்தாலும் சரி – நாம் மாபெரும் சிருஷ்டிகரின் சமுகத்திற்கு முன்பாக நுழைகிறோம் என்பதையும், அவ்வாறு செய்வதில் நாம் ஒரு மாபெரும் சிலாக்கியத்தை அனுபவித்து வருகிறோம் என்பதையும் மதித்துணர்ந்து, எப்பொழுதும் ஆவியிலேயே சேரவேண்டும்.

“அதன்பொருட்டு விழித்திருங்கள்”

மேலும் பரி. பவுல், “அதன்பொருட்டு விழித்துக்கொண்டிருங்கள்” என்று கூறுகின்றார். சிந்தையில் ஜாக்கிரதையுடனிருக்கும் மனப்பான்மையே விழித்துக்கொண்டிருப்பது என்பதாக தெரிகின்றது. நமக்குத் தேவையான காரியங்களுக்காக நாம் ஜெபிக்கவேண்டுமென்றும், அவர் அவற்றைக் கொடுப்பாரென்றும் கர்த்தர் சுட்டிக்காட்டியிருக்கிறாரென நாம் உண்மையிலேயே நம்பினால், அவற்றைப் பெறும்போது அவைகளை

அடையாளங் கண்டுகொள்ள நாம் ஜாக்கிரதையுடனிருத்தல் அவசியமாகும். நாம் கேட்கும் காரியங்களைக் குறித்து நாம் கவனமாக இருக்கவேண்டும், மேலும் வாக்களிக்கப்பட்ட விஷயங்களையே, நமக்கு உரிமையளிக்கப்பட்ட விஷயங்களையே நாம் கேட்கிறோமா என்பதில் தெளிவாக இருக்கவேண்டும்.

கர்த்தருடைய தெய்வாதீனமான வழிநடத்துதல்களையும் நாம் விழிப்புடன் கவனிக்கவேண்டும். ஜெபம் செய்தபிறகு, தான் எதற்காக ஜெபித்தோம் என்பதை மறந்துவிடுபவராயும், தனது வேண்டுகோளுக்கு பதில் கிடைத்ததா இல்லையா என்று சொல்ல முடியாதவராயுமுள்ள நபர், நிச்சயமாக தான் பெற்றிருக்கவேண்டிய ஒரு மாபெரும் ஆசீர்வாதத்தினைத் தவறவே விட்டிருக்கிறார்.

ஜெபமானது மனிதனிடம் அல்ல, தேவனிடம் கேட்பதற்காகவே ஏறெடுக்கப்படவேண்டும். இது நம்முடைய இருதயங்களைத் தூண்டவும், குறிப்பிட்ட சில காரியங்களுக்காக எதிர்பார்த்திருக்க நம்மை உயிரூட்டவும், திட்டம்பண்ணப்பட்டுள்ள ஒன்றாகும். மேலும் நம்முடைய ஜீவியங்களை நமது வேண்டுதல்களுக்கிசைவாக காத்துக்கொள்வது நமது முனைப்பான முயற்சியாக இருக்கவேண்டும். "அறுவடையின் எஜமான் தமது அறுப்புக்கு வேலையாட்களை அனுப்பும்படி அவரை வேண்டிக்கொள்ளுங்கள்"என இயேசு தம்முடைய சீஷர்களிடம் சொன்னபோது, அவர்கள் பரமபிதாவிற்கே அவருடைய வேலை எதுவென சொல்ல வேண்டுமென்று அவர் அர்த்தப்படுத்தவில்லை. மாறாக, மற்றவர்கள் வேலைக்கு வரும்படி, தேவன் தமது அறுவடை வயலுக்கு வேலையாட்களை அனுப்புவதற்கு அவர்கள் அக்கறை கொண்டிருக்க வேண்டுமென்பதையும், சீஷர்கள் தங்கள் ஜெபங்களுக்கிசைவாய் தங்களுடைய ஊழிய வாய்ப்புகளுக்காக விழிப்புடனிருக்க வேண்டுமென்பதையுமே அவர் அர்த்தப்படுத்தினார்

கர்த்தர், நாம் ஜெபத்தில் விடாமுயற்சியுடனிருக்க வேண்டுமென்பதை தொடர்ச்சியாக நமது கவனத்திற்குக் கொண்டுவருகின்றார். தேவனுடைய பார்வையில் விடாமுயற்சியானது ஓர் இன்றியமையாத குணமாகும். இது பொறுமையையும், கவனத்தையும், ஆர்வத்தையும் உள்ளடக்கியது. சுருக்கமாக இது, கர்த்தருடைய ஜனங்கள் அபிவிருத்தி செய்யவேண்டிய ஆவியின் ஒவ்வொரு கனியுடனும் தொடர்புடையதாகும். பொறுமை நல்லதுதான், ஆனால் அதற்கும் விடாமுயற்சி தேவை. அன்பும் நல்லதுதான், ஆனால் அதற்கும் விடாமுயற்சி தேவை.

மனஉறுதி சித்தத்தை உண்டாக்குவதில்லை. சித்தமானது ஏற்கனவே இருக்கின்ற ஒன்று. ஆரம்பத்தில் தேவன் அங்கீகரிப்பது சித்தத்தையே. ஆனால், பல்வேறு அனுபவங்கள், சோதனைகள், சிரமங்கள், சகிப்புத்தன்மையின் சோதனைகள் ஆகியவற்றின் வாயிலாக, கர்த்தர் நம்மைப் பரீட்சித்து, நம்மை வளரச்செய்கிறார். அவருடைய அங்கீகாரத்தைப் பெற்றிருக்கும் இந்த எல்லாக் குணங்களிலும் நாம் மிகவும் நேர்மறையான குணாதிசயம் உள்ளோராக மாற வேண்டுமென அவர் விரும்புகிறார். ஆகவே நம்முடைய ஜெபமனைத்தும் இருதயத்திலிருந்து ஆவியினாலே ஏறெடுக்கப்படவேண்டும். இராஜ்யத்தில் ஒரு பங்கினைக் கொடுப்பதன்மூலம் கனப்படுத்துவதற்கேதுவான அந்தக் குணத்தை நாம் அடைந்துவிட்டோமென்று கர்த்தர் காணும்வரை, நாள்தோறும் விடாமுயற்சியுடன் அதன் பொருட்டு விழித்திருக்கவேண்டும்.

கர்த்தருடைய தாமதத்தினால் கற்றுக் கொள்ளக்கூடிய பாடங்கள்

நம்முடைய வேண்டுதலுக்கு நம்முடைய கர்த்தர் விரைவாகப் பதிலளிக்காததற்கு ஒரு காரணம் என்னவாக இருக்கலாமென்றால், நாம் பதிலுக்காக விழிப்பாயிருக்கக் கற்றுக்கொள்ளவும், இதன்மூலம் நாம் வேண்டிக்கொண்டதை அவர் கொடுத்திருக்கிறார் என்பதை நாம் தெளிவாகப் புரிந்துகொள்ளும்போது, அதனை மதித்துணர்ந்து அவருக்கு நன்றிசெலுத்திடுவதற்கான பாடத்தை நாம் கற்றுக்கொள்ளவேண்டுமென்று அவர் விரும்புகிறார் என்பதே. ஆகவே, நாம் மிகுந்த மனஉறுதியுடன் ஜெபம்பண்ணி – வெறுமனே ஒரு சில நிமிடங்கள் அல்லது ஒரு நாள் அல்லது ஒரு வாரம் மாத்திரம் என்றில்லாமல், பதில் வரும்வரை விழிப்புடன் காத்திருக்கவேண்டும். நம்முடைய விசுவாசத்தைச் சோதிப்பதற்காகவோ அல்லது நம்முடைய ஊக்கத்தை அதிகரிக்கச்செய்து, ஆசீர்வாதத்தைப் பெற்றுக்கொள்ள ஒரு சிறந்த நிலைமைக்கு நம்மை கொண்டுசெல்வதற்காகவோ, நமது வேண்டுதலுக்குப் பதிலளிக்க மேலும் தாமதித்தல் சிறந்ததாயிருக்குமெனக் கர்த்தர் காணக்கூடும். சுயத்தை வெறுமையாக்கி, கிறிஸ்துவின் சிந்தையைப் பெற்றுக்கொள்ள ஆயத்தமாவதற்கு காலம் தேவைப்படுகின்றது. சிலருக்கோ, மற்றவர்களுடன் ஒப்பிடுகையில் கூடுதல் காலம் தேவைப்படுகின்றது.

தனது மாணவர்களுக்கு எப்படி ஒரு ஆசிரியரும், தனது பிள்ளைகளுக்கு எப்படி ஒரு பெற்றோரும் மிகச்சிறந்த நடைமுறையை மேற்கொள்வார்களோ, அவ்வாறே கர்த்தரும் நமக்குச் செய்வாரென்று நாம் உறுதியாக

நம்புகிறோம். பிள்ளைக்கு எது சிறந்ததென்று பெற்றோர் நிதானித்து தீர்மானிப்பார்கள். அப்படியே, நம்முடைய பரமபிதாவும் நமக்கு நலமானதையே கொடுக்க விரும்புகிறார். சில நேரங்களில், அவர் நம்முடைய வேண்டுதல்களுக்குப் பதில் கிடைக்கும் முன்பு, நாம் நெடுங்காலம் காத்திருப்பதே நலமெனக் காண்கிறார். மற்ற நேரங்களில் அவர் நம்முடைய ஜெபத்திற்கு விரைவாகப் பதிலளிக்கக்கூடும். ஆயினும் அப்போஸ்தலர் பவுல் அறிவிக்கிறபடி, அவருடைய தீர்மானத்தின்படி அழைக்கப்பட்டவர்களாய் தேவனிடத்தில் அன்புகூறுகின்றபடியால், சகலமும் நமது நன்மைக்கு ஏதுவாக நடக்கிறதென்று நாம் அறிந்திருக்கிறோம். நாம் எப்போதுமே நம்முடைய கர்த்தர் ஏற்கச்சொல்லும் நிபந்தனைகளை மனதில் தாங்கியிருக்கவேண்டும். “நீங்கள் என்னிலும், என் வார்த்தைகள் உங்களிலும் நிலைத்திருந்தால், நீங்கள் கேட்டுக்கொள்வதெதுவோ அது உங்களுக்குச் செய்யப்படும்”—யோவா 15:7.

கர்த்தருடைய சிந்தை என்ன, அவர் எதையெல்லாம் வாக்களித்துள்ளார், அவர் எதையெல்லாம் வாக்களிக்கவில்லை ஆகியவற்றை அறிந்துகொள்ள, நாம் வேதவாக்கியங்களை ஆராய்ந்து பார்க்கவேண்டும். நாம் அதிகமாய் அன்புகூர்ந்து தொழுதுகொள்ளுகிறவரும், நம்முடைய அன்பிற்கும் உண்மைத்தன்மைக்கும் பாத்திரமானவருமான, அவருடைய சித்தத்திற்கு முழு இசைவாய் இல்லாத எதையுமே, முழுமையாகப் பிரதிஷ்டை பண்ணிக்கொண்டவர்கள் விரும்ப மாட்டார்கள். நாம் வாஞ்சிக்கும் ஊழியத்தின் வாய்ப்பையும் ஆசீர்வாதத்தையும் மாத்திரம் அவர் ஆயத்தப்படுத்தாமல், இந்த ஆசீர்வாதத்தை அல்லது வாய்ப்பினைச் சிறந்தவகையில் கொண்டுவரும் சூழ்நிலைகளையும் நிலைமைகளையும்கூட அவர் ஆயத்தஞ்செய்கிறார் என்பதையும் நாம் நினைவில் கொள்ளவேண்டும். இதற்கு கர்த்தருக்காகக் காத்திருத்தல் அவசியமாகிறது. மேலும் இக்காத்திருத்தலென்பது நம்முடைய இருதயத்தின் வேண்டுதல்களை அருளிச்செய்வதற்காக அவருடைய ஏற்றநேரத்திற்குப் பூரண நம்பிக்கையுடனும் பொறுமையுடனும் காத்திருப்பதாகும். “நேர்மையாளனுடைய வல்லமை மிக்க மன்றாட்டு பயன் விளைவிக்கும்” – யாக்5:16. (திருவிவிலியம்).

கர்த்தருடைய பரிசுத்தவான்களின் வீடுகளில், எங்கெல்லாம் சாத்தியமோ, குடும்ப ஜெபமும்கூட மிகவும் விரும்பத்தக்க ஒன்றாகும். மேலும் தேவனுடைய பிள்ளைகள் ஒன்றுகூடிவரும்போது, அவர்களுக்கிடையில் ஜெபம் செய்வது மிகவும் ஏற்புடையதாகும். நம்முடைய கர்த்தர் தம்முடைய சீஷர்களோடு ஜெபிப்பதற்காகவும், அவர்களுக்காகவும் இதை அனுமதித்தார். மேலும் இது அப்போஸ்தலர்களாலும் பரிந்துரைக்கப்பட்டது. நாம், நமக்காக மாத்திரமல்லாமல் எல்லாப் பரிசுத்தவான்களுக்காகவும், கர்த்தருடைய காரணத்திற்காகவும் ஜெபம் பண்ணவேண்டும். தேவ பிள்ளைகளிடையே பொதுவான மற்றும் தனிப்பட்ட ஜெபம் ஆகிய இரண்டையுமே வேத வசனங்கள் பரிந்துரைக்கின்றன. ஆனால் ஒரு கிறிஸ்தவனுடைய ஜீவியத்திற்கு அந்தரங்கமான ஜெபம் (secret prayer) முற்றிலும் அவசியமாகும்.

ஜெபிக்கும் மனப்பான்மை மாத்திரம் போதாது

கிறிஸ்துவைப் பின்பற்றுபவர்களென்று சொல்லிக்கொள்ளும் சிலர், வார்த்தைகளில், ஒருவகையான ஜெபத்தின் முறையற்ற தன்மைகளை வலியுறுத்துவதையும், ஜெபத்தில் ஏதேனும் ஒரு குறிப்பிட்ட தோரணையைப் பாவித்துக்கொள்வதையும் அல்லது வாழ்க்கை முழுவதுமே ஒரு ஜெபமாக இருக்க வேண்டுமென்பதால், எந்தவொரு வரையறுக்கப்பட்ட நேரத்திலும் ஜெபிப்பது மற்றும் ஜெபத்தில் மண்டியிடுவது தேவையற்றதெனக் கூறுவதையும் கேட்கையில், நாங்கள் அவ்வப்போது ஆச்சரியமடைந்திருக்கிறோம். அத்தகைய ஒரு முன்மொழிவு நம்மை வியக்கவைக்கிறது. அதன் பகுத்தறிவுக் காரணத்தை(logic) புரிந்துகொள்ள முடியாதிருக்கிறது. நாம் எப்பொழுதும் ஜெபிக்க வேண்டுமென்பதும், எப்போதும் ஜெபத்தின் ஆவியில் இருக்கவேண்டுமென்பதும், நாம் எப்போதும் பரிசுத்தத்தின் அழகை நம்முடைய வாழ்வில் வெளிப்படுத்தவும் , நாம் உலகில் பிரகாசிக்கும் சுடர்களாக இருக்கவும், கர்த்தரிடம் மிகவும் அர்ப்பணிப்புடன் இருக்கவேண்டுமென்பதும் உண்மைதான். ஆனால் எந்தவொரு கிறிஸ்தவனும் ஒரு குறிப்பிட்ட மற்றும் முறையான பாங்கில், முழங்கால் படியிடுவதை விரும்பி, ஒருவேளை முடிந்தால் தனிமையில், குறிப்பிட்ட நேரங்களில் கர்த்தரிடம் செல்லாமல், இந்த இருதய மனப்பான்மையைப் பேணவோ அல்லது தனது வாழ்வில் தேவனை மகிமைப்படுத்தவோ முடியாது. “உன் அறைவீட்டுக்குள் பிரவேசித்து, உன் கதவைப் பூட்டி, அந்தரங்கத்திலிருக்கிற உன் பிதாவை நோக்கி ஜெபம் பண்ணு” – மத்தேயு 6:6.

நம்முடைய அன்பான ஆண்டவரின் ஜெபிக்கும் நிலையான மனப்பான்மையானது, தமது வாழ்க்கையின் பரபரப்பான வேலைகளிலிருந்து விலகி – சில சமயங்களில் சுருக்கமாகவும், சில சமயங்களில் மலையில் தனிமையாக ஜெபத்தில் இரா முழுவதுமாகவும் – பிதாவோடு தனிமையில் உறவாடுகின்ற அவருடைய தனிப்பட்ட

பக்தி முயற்சிகளுக்கு தடையாக இருக்கவில்லை. எல்லா மனித உதவிகளிலிருந்தும் கர்த்தர் தாமே தனிமைப்படுத்திக் கொண்டது, அவரை ஜெபத்திலும் ஐக்கியத்திலும் பிதாவிடம் இன்னும் நெருங்கியவராகவும், அடிக்கடி அணுகவும் செய்தது. அப்படியாகவே ஆண்டவரின் மெய்யான பின்னடியார்களிடமும் இருக்கின்றது அல்லது இருக்கவேண்டும். அவருடைய குணாதிசய சாயலில் நாம் வளர்கையில், அவரைப்போலவே நாமும் இடைவிடாமல் ஜெபிப்போம். அவரை நம்முடைய எல்லா நம்பிக்கைகளுக்கும், மகிழ்ச்சிகளுக்கும் மையமாக அடையாளங் கண்டுகொண்டு, எல்லாவற்றிலும் கர்த்தருக்கு நம்முடைய இருதயங்களில் ஸ்தோத்திரம் செலுத்தியும், பாடியும், இன்னிசை இசைத்துமிருப்போம்.

நம்முடைய "தனிமையான வழி"

சில சமயங்களில் நம்முடைய அன்பானவர்கள்கூட நம்முடைய துக்கங்களிலும் தேவைகளிலும் முழுமையாகப் பங்குகொண்டு, மதித்துணர முடியாததை நாம் அனைவருமே உணர்கிறோம். நம்முடைய போராட்டங்களிலும் சோதனைகளிலும் அவர்களால் நம்மிடம் முழுமையாக அனுதாபம் கொள்ளமுடிவதில்லை. நம்முடைய அன்பான கர்த்தருக்கு நேர்ந்ததுபோலவே, இந்த உணருதலானது நம்மை அடிக்கடி கிருபசனத்தண்டை சேர்க்கவேண்டும். அங்கு நம்மை சரியாகப் புரிந்துகொள்ளக்கூடிய ஒருவருடைய செவி நமக்காக திறந்திருக்கிறதென்றும், அவரால் நம்முடைய பலவீனத்திற்குத் தேவையான உதவியனைத்தையும் தரமுடியுமென்றும், அவர் நம்முடைய அபூரண மாம்சத்தில் செய்யக்கூடிய மற்றும் நம்மிடம் இருக்கும் ஆற்றலின் வரம்பை அறிவாரென்றும், வேறு எவராலும் கொடுக்கமுடியாத பூரண அனுதாபத்தை அவரால் கொடுக்கமுடியுமென்றும் நாம் எப்போதுமே உறுதியாக நம்புகிறோம். அவர் அன்பில், ஒரு ஞானமான நோக்கத்திற்காக தம் பிள்ளைகளின் வேண்டுதல்களுக்கு ஒரு தெளிவான பதிலை ஒரு சில காலத்திற்குத் தள்ளிவைத்தாலும், அவர்களின் அழுகையைக் கவனிக்கவும், செவிசாய்க்கவும் அவர் ஒருபோதும் தவறுவதில்லை.

யாக்கோபு ஒரு முன்மாதிரி

பதான் அராமிலிருந்து திரும்பும்போது ஏசாவைச் சந்திக்க எதிர்நோக்கிக் கொண்டிருந்தநேரத்தில் ஏறெடுக்கப்பட்ட யாக்கோபின் ஜெபமானது, கர்த்தருடைய வார்த்தையில் காணப்படுவதிலேயே மிகுந்த ஊக்கமான, மனஉறுதியான ஜெபத்தின் மிகச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டுகளில் ஒன்றாகக் கருதப்படலாம். இது தேவன் மீதான நம்பிக்கையினாலும் பற்றுறுதியினாலும் நிறைந்திருக்கின்றது. இது அவரது தாத்தா ஆபிரகாம் மற்றும் அவரது தகப்பன் ஈசாக்கு ஆகியோருக்கு தேவன் அளித்த வாக்குத்தத்தத்தையும், மற்றும் அவ்வாக்குத்தத்தம் தன்னிடமாக மீண்டும் புதுப்பிக்கப்படுவதையும் விவரிக்கின்றது. தன்னை மீண்டும் தனது சொந்த தேசத்திற்கு அழைத்துவருவதாக கர்த்தர் அளித்த வாக்குத்தத்தத்தை அவர் கர்த்தரிடம் குறிப்பிடுகிறார் : "அடியேனுக்கு தேவரீர் காண்பித்த எல்லா தயவுக்கும் எல்லா சத்தியத்துக்கும் நான் எவ்வளவேனும் பாத்திரன் அல்ல, நான் கோலும்(மாத்திரம் உடையவனாய்) கையுமாய்(வீட்டிலிருந்து ஓடிப்போகும்போது) இந்த யோர்தானைக் கடந்துபோனேன்; இப்பொழுது இவ்விரண்டு பரிவாரங்களையும் (திரளான கூட்டத்தை) உடையவனானேன்(ஆதி32:10) என்று ஜெபித்த அவரது வார்த்தைகளிலிருந்து, அவரது மனத்தாழ்மையானது வெளிப்படுகின்றது.

அவர் ஏசாவைப் பற்றிய தன்னுடைய பயத்தை கர்த்தரிடம் தெரிவிக்கும் அதே வேளையில், சர்வவல்லமையுள்ளவர் மீதுள்ள நம்பிக்கையால் தன்னுடைய பயம் ஈடுகட்டப்படுவதை காண்பிக்கின்றார். இந்த நேரத்தில்தான், சந்தேகமின்றி இந்த ஜெபத்திற்கு விடையளிக்கும் வண்ணமாக, கர்த்தருடைய தூதனானவர் யாக்கோபுக்குத் தோன்றினார். யாக்கோபு தேவனுடைய வல்லமை மீதிலும், தன்னைப் பாதுகாத்து தன்னை ஒரு பெரிய தேசமாக்குவதாக தேவன் அளித்த வாக்குத்தத்தம் மீதிலும் விசுவாசம் நிறைந்தவராய், அவர் தூதரைப் பற்றிப் பிடித்துக்கொண்டு, "நீர் என்னை ஆசீர்வதித்தாலொழிய உம்மைப் போகவிடேன்" என்று கூறினார். இங்குள்ள தூதனானவர் ஒரு மனிதனாகத் தோன்றியிருந்தாலும், தன்னைச் சந்திப்பதற்காக அனுப்பப்பட்ட கர்த்தருடைய பிரதிநிதி என்பதாகவே யாக்கோபு அவரை அடையாளங் கண்டுகொண்டார்.

தூதனானவர் யாக்கோபின் பிடியிலிருந்து தன்னை விடுவித்துக் கொள்ள போதுமான சக்திவாய்ந்தவராய் இருக்கவில்லை என்று நாம் யூகிக்கமுடியாது. மாறாக, தேவன் அவரை ஆசீர்வதிப்பதில் மகிழ்ச்சியடைந்தார் என்றும். இந்தச் சூழ்நிலைகளானது கர்த்தருடைய இந்த ஆசீர்வாதத்திற்கான யாக்கோபின் ஏக்கத்தின் பேராவலை வெளிக்கொணரும் நோக்கத்திற்காகவும், அவருடைய பேராவலின் தீவிரத்தையும் ஆழத்தையும் நிரூபிக்கவுமே வடிவமைக்கப்பட்டிருந்தன என்றும் நாம் கருதலாம். இது நிரூபிக்கப்பட்டபோது,

தேவன் மாத்திரமே அருளக்கூடிய ஆசீர்வாதத்தைப் பற்றிய ஆழ்ந்த மதித்துணருதலையும், தேவனிடம் இணக்கமாக இருக்க வேண்டுமென்கிற இந்த மாபெரும் ஏக்கத்தையும் அவர் வெளிப்படுத்தினபோது ஆசீர்வாதம் – யாக்கோபிற்கு கிட்டியது. இதுவே யாக்கோபின் வெற்றி. அப்பேர்ப்பட்ட விசுவாசத்திற்கும் ஆற்றலுக்கும் வைராக்கியத்திற்கும் வெகுமதியளிப்பதில் தேவன் பிரியப்பட்டார்.

ஆவிக்குரிய இஸ்ரயேலருக்கான பாடங்கள்

யாக்கோபு ஓர் சுபாவ மனிதனாக மாத்திரமே இருந்தார். ஆனாலும் அவருடைய ஜெபத்தில் கிறிஸ்துவுக்குள்ளான புதுசிருஷ்டிகளுக்கு அதிக ஆதாயம் தரக்கூடிய ஒரு பாடம் உள்ளது. யாக்கோபைப் போலவே நாமும் தேவனோடு போராடவேண்டும் என்பதல்ல, ஏனென்றால் நாம் தேவனுடைய புத்திரர்கள், புத்திரர்களுக்குப் பணிவிடைக்காரர்களைக்காட்டிலும் மிக நெருக்கமான உறவு இருக்கிறபடியால், அவருடைய தயவினைப்பெற தேவனோடு போராட வேண்டிய அவசியமில்லை. மறைந்த ஆயர் பிலிப்ஸ் ப்ரூக்ஸ் (Bishop Philips Brooks) அவர்கள், "ஜெபமானது தேவனுடைய விருப்பமின்மையை வெல்வதல்ல; மாறாக, அது தேவனுடைய விருப்பத்தைப் பற்றிப் பிடிப்பதாகும்" என்றுகூறி, உண்மையான சிந்தனையை மிக அழகாகவும் சுருக்கமாகவும் வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார். இப்போது அவருடைய தயவு நமக்கிருக்கின்றது. மேலும் அவர் தம்முடைய உச்சிதமான ஆசீர்வாதங்களை நமக்கு வாக்களித்துமிருக்கிறார். ஆனால் யாக்கோபின் ஊக்கமான வைராக்கியமும், விசுவாசமும், மனத்தாழ்மையும், அவருடைய மனஉறுதியுள்ள சிந்தையும், நமக்கு முன்மாதிரியும் சாயலுமாய் , தகுதியுடையவைகளாயுள்ளன. நம்முடைய கர்த்தர் நமக்கு நினைப்பூட்டினபடி, நாம் சோர்ந்துபோகாமல் எப்பொழுதும் ஜெபம் பண்ணவேண்டும். தேவனுடைய உச்சிதமான பரிசுகளை நமக்குக் கொடுப்பதற்கான அவருடைய விருப்பத்தில் நாம் விடாப்பிடியாகவும், அசைக்கமுடியாத விசுவாசங் கொண்டிருக்கவும் வேண்டுமென்று அவர் விரும்புகின்றார்.

நம்முடைய ஜெபத்திற்குப் பதிலாக வரும் ஆசீர்வாதமானது, வேண்டின உடனேயே வரவில்லையென்றால், நாம் "ஜெபத்திலே உறுதியாய்த் தரித்திருந்து" தொடரவேண்டும். பதில் வர தாமதமானால் நம்முடைய பிதா தம்முடைய ஞானத்தில் அதற்கான ஒரு காரணத்தைக் கண்டிருக்கிறாரென்கிற உறுதியுடன், அவருடைய சித்தத்திற்கு முழுமையாகவும், இனிமையாகவும் அடிபணியும் மனப்பான்மையில், கர்த்தருடைய ஏற்றவேளைக்காகப் பொறுமையோடு காத்திருக்கவேண்டும். அவர் ஒருபோதும் தமது பிள்ளைகளைப் பற்றி அலட்சியமாகவோ, அவர்களின் தேவைகளைக் கவனிக்காதவராகவோ, உதவிக்காகவும் தம்முடனான ஐக்கியத்திற்காகவுமான அவர்களது கூக்குரலைக் கேளாதவராகவோ இருப்பதில்லை. ஆனால் தேவனுடைய மகிமையே நம்முடைய வாஞ்சையாக இருக்கும்படி பார்த்துக்கொள்வோமாக.

அந்தோ! எத்தனை ஆவிக்குரிய இஸ்ரயேலர்கள் யாக்கோபைக் காட்டிலும், ஜெபத்திலிருக்கும் தங்கள் உரிமை பற்றி மிகக் குறைவாகவே கூர்ந்து மதித்துணருகிறார்கள். தேவன் கொடுக்கப் பிரியப்படுகிற எவ்விதத்திலாகிலும், அவருடைய ஆசீர்வாதத்தைத் தரும்படிக்கு யாக்கோபு கேட்டார். தேவன் வாக்களித்திருந்த பூமிக்குரிய நல்ஈவுகளைக்கூட யாக்கோபு குறிப்பிடவில்லை. அவருடைய மாபெரும் உடன்படிக்கையின்படி, தனக்கும் தன்னுடைய சந்ததிக்கும் நிறைவேற்றுவதிலிருக்கும் கர்த்தருடைய மகிமையையே அவர் விரும்பினார். தேவப் பிள்ளைகளில் பலரும் விண்ணப்பம் பண்ணியும் தங்கள் மாம்சீக இச்சைகளுக்கு ஊழியம் செய்யும்படி செலவழிக்க வேண்டுமென்று தகாதவிதமாய் விண்ணப்பம் பண்ணுகிறபடியால், பெற்றுக்கொள்ளாமலிருக்கிறார்கள். அவரது பிள்ளைகளின் இம்மைக்குரிய தேவைகளைப் பார்த்துக்கொள்வாரென்றும், மற்றும் மிகச் சிறியதோ அல்லது பெரியதோ எதுவாக இருந்தாலும், நிச்சயமாக அவர்களுக்குச் சிறந்ததையே கொடுப்பாரென்றும் கர்த்தர் வாக்களித்துள்ளார்.

புதிய சிருஷ்டிகளாக நம்முடைய வாஞ்சைகளும் வேண்டுதல்களும், குறிப்பாக நம்முடைய ஆவிக்குரிய நலன்கள் தொடர்புடைய விஷயங்களுக்காகவே இருக்கவேண்டுமென்பதை எவ்வளவு குறைவானோர் நினைவில் வைத்துள்ளனர். அதாவது, இந்த வகையான ஆசீர்வாதங்களையே நாம் அடைய வேண்டுமென்று பிதாவும் விரும்புகிறார், மற்றும் நமக்குக் கொடுப்பதாகவும் வாக்களித்துள்ளார். பூலோகப் பெற்றோர்கள் தங்கள் பிள்ளைகளுக்கு நல்ல ஈவுகளைக் கொடுக்க பிரியப்படுகிறபடியே நம்முடைய பிதாவும் , எல்லா ஆசீர்வாதங்களையும் மகிமையையும் உள்ளடக்கியதும், மிக உயரிய அர்த்தத்தில், நமக்கு விரும்பத்தக்க எல்லாவற்றையும் ஏற்பாடு செய்கிறதுமான, தம்முடைய மிக உச்சிதமான ஈவாகிய பரிசுத்த ஆவியைக் கொடுக்கப் பிரியப்படுகிறாரென்று, அவர் நமக்கு உறுதியளிக்கின்றார். கர்த்தருக்கு தங்களுடைய அனைத்தையும் அர்ப்பணித்துள்ள தேவபிள்ளைகள், தங்களுடைய ஜீவியத்தின் ஒரே குறிக்கோளாக, தங்களுடைய அனைத்து ஜெபங்களின் பாரமாக – கர்த்தருடைய ஆவியை, பரிசுத்தத்தின் ஆவியை, கிறிஸ்துவினுடைய ஆவியை,

தெளிந்த புத்தியுள்ள ஆவியையே அதிகஅளவில் தாங்கள் பெற்றுக் கொள்ளவேண்டும் என்னும் ஒரு மையப்புள்ளிக்கு கொண்டுவர முடிந்தால், அது என்னே ஒரு சொல்லிமுடியாத ஆசீர்வாதத்தை அர்த்தப்படுத்துகிறதாய் இருக்கும்!

தேவனிடத்தில் வல்லமைபெற்ற இஸ்ரயேல்

யாக்கோபுக்கு ஆசீர்வாதம் கிடைத்தது, அதனுடன் பெயர் மாற்றமும் நிகழ்ந்தது. அதுமுதல் அவர் இஸ்ரயேல் என்றழைக்கப்பட்டார். இதற்கு தேவனிடத்தில் வலிமைபெற்றவன்(Mighty with God) அல்லது தேவனுடைய பிரபு (A prince with God) என்பது அர்த்தமாகும். ஆகவே இந்தப் புதிய நாமம் எப்போதுமே அவருக்கு ஊக்கமளிக்கும் ஆதாரமாகவும், புதிய வைராக்கியத்திற்கும், கர்த்தரை நம்புவதற்குமான ஒரு தூண்டு சக்தியாகவும் இருந்தது. இந்த நாமத்தை யாக்கோபின் சந்ததியினர் அனைவரும் சுதந்தரித்துக்கொண்டனர். நம்முடைய கர்த்தரும், உண்மையான இஸ்ரயேலருமாகிய கிறிஸ்துஇயேசுவை நிஜத்தில் நாம் பெற்றிருக்கிறோம். அவரே விசுவாசத்தினாலும், பிதாவுக்குக் கீழ்ப்படிந்ததாலும் ஜெயங்கொண்டவரானார். உலகத்தையும், மாம்சத்தையும், எதிராளியையும் ஜெயங்கொண்டு, அவரது மாபெரும் போராட்டத்தின் விளைவாக, தேவனுடைய உயரிய ஆசீர்வாதத்தைப் பெற்றவருமானார். இப்போது அவர் உச்ச உயரளவாக உயர்த்தப்பட்டு, பூமியின் இராஜாக்களுக்கு பிரபு என்று அறிவிக்கப்பட்டிருக்கின்றார். மேலும் அவர் பிதாவுடன் அவருடைய சிங்காசனத்தில் வீற்றிருக்கிறார்.

இயேசுவின் சீஷர்களான நாமும்கூட, இஸ்ரயேல் என்னும் நாமத்தைத் தரித்துள்ளோம். அவரைப்போலவே நாமும் உண்மையுள்ளவர்களாக இருந்தால், பிதாவினால் நாமும் அவரைப்போலவே உயர்த்தப்படுவோம். நாமும் நம்முடைய கர்த்தரும் தலையுமானவருடன் அவருடைய சிங்காசனத்தைப் பகிர்ந்துகொள்வோம். நம்முடைய எஜமானர் உயர்த்தப்பட்டதுபோலவே நாமும், தூதர்கள், துரைத்தனங்கள் மற்றும் அதிகாரங்களுக்கு மேலாக உயர்த்தப்படுவோம். இந்த சிந்தனை எவ்வளவு மகிமைவாய்ந்தது! எவ்வளவு அற்புதமானது! நம்முடைய அழைப்பையும் தெரிந்துகொள்ளுதலையும் நாம் உறுதிசெய்துகொள்ள, இந்த மாபெரும் நம்பிக்கையானது மிகுந்த ஜாக்கிரதைக்கும் விழிப்பிற்கும் நம்மை ஊக்குவிக்கவேண்டாமா?

நாம் மரணபரியந்தம் உண்மையுள்ளவர்கள் என்பதை நிரூபித்தால், ஜெயங்கொண்டவன் அல்லது தேவனிடத்தில் வல்லமைபெற்றவன் என்கிற நாமம் நம்முடைய நாமமாக இருக்கும். நம்முடைய தலையானவருக்குப் பொருந்தினதுபோல, கர்த்தருடைய உண்மையுள்ளவர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் இது பொருந்தும். ஆனால் அவருடைய ஆவியை வெளிப்படுத்துபவர்கள் மாத்திரமே தேவனுடைய வாக்குத்தத்தத்தை விடாமல் பிடித்துக்கொண்டு, ஆசீர்வதித்தாலொழிய அவரைப் போகவிடாது, தேவனைஅவ்வளவாக அன்புகூருகிறவர்கள் மாத்திரமே, வாக்குத்தத்தத்தின் நிறைவேறுதலை அடைவார்கள். கிறிஸ்துவுடன் மகிமையில் ஆளுகைசெய்து, அவருடைய சிங்காசனத்தில் பங்கடைவார்கள்.

தேவதூதருடன் போராடிய இடத்தை, பெனியேல்(Peniel) – “தேவனுடைய முகம்” என்று பெயரிட்டழைத்து, தெய்வீகப் பராமரிப்பின் விசேஷித்த வெளிப்பாடுகளைக் குறியிட, யாக்கோபு ஒரு வழிமுறையைக் கையாண்டார். அங்கே கர்த்தரிடமிருந்து ஒரு குறிப்பிட்ட ஆசீர்வாதத்தைப் பெற்றுக்கொண்ட பாக்கியமும், ஜெபத்திற்கு ஒரு குறிப்பிடத்தக்க பதிலும் அவருக்கு கிடைத்ததற்கான ஒரு நினைவூட்டலாக இது இருந்தது. இதேபோல், கர்த்தருடைய இரக்கங்களையும், நமக்கான பராமரிப்புக்களையும் நாம் சில விசேஷித்த முறையில் குறித்துக்கொள்வது, ஆவிக்குரிய இஸ்ரயேலுக்கு ஆதாயமளிக்கும். ஆசீர்வாதங்கள் கிடைக்கப்பட்ட சமயத்தில், தங்களுடைய இருதயங்களில் சரியான தாக்கத்தினை ஏற்படுத்தாமல், தவறவிட்டதாலேயே, பலரும் கர்த்தருடைய தயவையும் ஆசீர்வாதத்தையும் குறித்து ஏழ்மையாக உணருகிறார்கள். நாம் அனைவருமே ஓட்டைப் பாத்திரங்கள்; ஆக, கர்த்தருடைய இந்த தயவுகளின் விசேஷித்த குறிப்புகளை, நினைவுப்பலகைகளின் மீதோ அல்லது வேறு வழியிலோ குறித்து வைத்துக்கொள்ளாமலிருந்தால், அவற்றின் படிப்பினையையும், அவை கொடுக்கும் ஊக்கத்தையும் பலத்தையும் பெருமளவில் நாம் இழந்துவிடுவோம்.

நம்முடைய ஜெபங்களுக்கு அவர் அளித்த பதில்களில், நம்முடைய பிதாவின் உண்மையினிமித்தமாகவும், இந்த இரக்கங்களுக்கு ஈடாக கர்த்தருடன் சில உடன்படிக்கைகள் அல்லது பொருத்தனைகளுக்குள் நுழைந்ததின் நிமித்தமாகவும், சில வகையான நினைவுச்சின்னங்களை அமைக்கும் நடைமுறையைப் பின்பற்றினால் நம் அனைவருக்கும் அதிகமான “பெத்தேல்களும்”, அதிகமான “பெனியேல்களும்” இருக்கும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. ஒவ்வொருவரும் தன் மீதான நமது தேவனுடைய அன்பு மற்றும் விசேஷ கண்காணிப்பு பற்றிய புதிய ஆதாரங்களுக்காக அனுதினமும் கூர்ந்து நோக்குகையில், அத்தகைய குறியீடும் விழிப்புணர்வுமில்லாமல், நாம் அறிந்திருப்பதைக் காட்டிலும் ஊக்கத்திற்கும் ஸ்தோத்திரம் செலுத்துவதற்கும் நமக்கு அதிக காரணமிருப்பதைக் காண்போம். ஆகவே, நாம் நம் விசுவாசத்தையும், மகிழ்ச்சியையும், அன்பையும் அதிகரிக்க விரும்பினால், நாம் ஒவ்வொருவரும் தினந்தோறும், வாரந்தோறும், வருடந்தோறும் நம்முடைய “எபினேசர்களை”(Ebenezer - stone of help) தேவனிடம் உயர்த்துவோமாக!

———————————